

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P.I. i A.I.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Banku spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 19 maja 2025 r., VI ACa 423/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od Banku Spółki Akcyjnej w W. na rzecz P.I. i A.I.
po 4 050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości
odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, że umowa nr [...] o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych „[...]” waloryzowany kursem CHF, zawarta w dniu 16 lutego 2006 r. przez P.I. i A.I. oraz Bank1 S.A. w W. (poprzednikiem prawnym pozwanego Banku spółki akcyjnej w W.) jest nieważna oraz zasądził od Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. łącznie na rzecz powodów

kwotę 258.331,03 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie - od kwoty 176.823,40 zł od dnia 24 marca 2021 r. do dnia zapłaty, - od kwoty 81.507,63 zł od dnia 31 sierpnia 2022r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

Wyrokiem z 19 maja 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację pozwanego i orzekł o kosztach postępowania.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego co do części rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I, to jest w zakresie, w jakim Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego co do zasądzonej przez Sąd Okręgowy kwoty 224.770,03 złotych oraz co do odsetek liczonych: od kwoty 165.237,1,7 złotych od dnia 24 marca 2021 r. do dnia zapłaty (z odsetek zasądzonych w pkt. I tiret pierwsze) oraz od kwoty 59.532,86 złotych od dnia 31 sierpnia 2022 r. do dnia zapłaty (z odsetek zasądzonych w pkt. I tiret drugie) oraz w zakresie punktu II wyroku.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do rozstrzygnięcia, czy konsumentowi dochodzącemu roszczeń wynikłych z upadku umowy kredytu, przy przyjęciu rozliczenia w sposób odpowiadający teorii salda, należą się odsetki od żądanych kwot zwrotu spełnionych przez konsumenta na poczet spłaty kapitału i odsetek od kwoty uruchomionego (wyłaconego) kredytu świadczeń.

Skarżący wskazał także, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, tj. art. 410 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 405 k.c. i art. 385¹ k.c. sprowadzająca się do rozstrzygnięcia czy rozliczenie realizować ma zasadę dwóch niezależnych kondykcji, czy też zasadę określaną jako teoria salda.

W odpowiedzi powodowie wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na ich rzecz od pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie zostać przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu

Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Sformułowane przez skarżącego problemy prawne nie czynią zadość tym wymaganiom, gdyż nie są nowe. Wprost przeciwnie, w dotychczasowym bogatym orzecznictwie Sąd Najwyższy odnosił się do tych zagadnień wielokrotnie i wyczerpująco. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu całej Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, jeżeli w wykonaniu umowy kredytu, która nie wiąże z powodu niedozwolonego charakteru jej postanowień, bank wypłacił kredytobiorcy całość lub część kwoty kredytu, a kredytobiorca dokonywał spłat kredytu, powstają samodzielne roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia na rzecz każdej ze stron.

Powyższego nie zmienia wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, Lubreczlik, na który powołuje się skarżący, w którym wskazano, że artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku gdy warunek umowy kredytu uznany za nieuczciwy prowadzi do nieważności tej umowy, przedsiębiorca ma prawo żądać od konsumenta zwrotu całej nominalnej kwoty udzielonego kredytu, niezależnie od kwoty spłat dokonanych przez konsumenta w wykonaniu tej umowy i niezależnie od pozostałej do spłaty kwoty.

Należy podzielić stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 5 września 2025 r., II CSKP 550/24, że wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku z 19 czerwca 2025 r., C-396/24, Lubreczlik, nie mogło mieć bezpośredniego wpływu na związanie Sądu Najwyższego wskazaną wyżej uchwałą pełnego składu SN - zasadą prawną z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22 (zob. także np. postanowienia SN z 7 lipca 2026 r., I CSK 3185/25; z 26 czerwca

2026 r., I CSK 2870/25; z 25 czerwca 2026 r., I CSK 386/26). Dokonana przez Trybunał wykładnia przepisów dyrektywy ma to znaczenie, że przy stosowaniu przepisów prawa polskiego sąd jest zobowiązany tak je interpretować, aby osiągnąć zgodność z dyrektywą w rozumieniu, jakie prezentuje Trybunał. Nie sposób uznać, że zastosowanie teorii dwóch kondycji w stanie faktycznym sprawy mogłoby w jakikolwiek sposób pozostawać w sprzeczności z realizacją tego celu. Konsekwencje przyjęcia w okolicznościach sprawy teorii dwóch kondycji są zgodne z wolą konsumenta i dla niego korzystne. Teoria ta niewątpliwie ułatwia konsumentowi realizację jego własnego roszczenia. Jego wysokość jest wówczas wyrażona prostą sumą spełnionych świadczeń, co pozwala uniknąć konieczności dokonywania rozliczenia, które mogą okazać się skomplikowane. Konsument dysponuje przy tym większą liczbą opcji realizacji swoich praw. Może dochodzić zwrotu całego spełnionego świadczenia i może również podjąć decyzję o potrąceniu roszczenia o ich zwrot z roszczeniem banku, jeżeli uzna tę opcję za korzystniejszą dla siebie. Nie ulega także wątpliwości, że opóźnienie się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego uprawnia wierzyciela do żądania odsetek za opóźnienie (art. 481 k.c.).

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że najistotniejsze dla rozstrzyganej sprawy problemy prawne zostały już wszechstronnie rozstrzygnięte w ugruntowanym orzecznictwie sądów krajowych i unijnych. W związku z tym przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienia prawne i wątpliwości interpretacyjne nie mają waloru nowości i nie mogą przyczynić się do rozwoju prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

A.G.

[SOP]

